

Bemærkninger til foranstående forslag.

Fiskeriet i Nordsøen og størstedelen af det nordøstlige Atlanterhav er for tiden reguleret ved den internationale overenskomst af 5. april 1946 angående fastsættelse af maskestørrelser for fiskeredskaber og mindstemål for fisk. Denne overenskomst er tiltrådt af samtlige stater, der fisker i dette område. I henhold til konventionen er der nedsat en fast kommission sammensat af repræsentanter for samtlige medlemslande. Kommissionen har til opgave at overveje, hvorvidt bestemmelserne i konventionen bør udvides eller ændres. Eventuelle ændringer kan kun ske ved enstemmig vedtagelse, der til gengæld uden videre bliver bindende for medlemsstaterne.

Allerede ved konventionens ikrafttræden, der på grund af manglende ratifikation fra nogle af medlemsstaternes side først fandt sted i april 1954, stod det klart, at konventionen var behæftet med visse mangler, idet dens bestemmelser ikke var omfattende og smidige nok til, at man fuldt ud kunne nå det med denne tilsigtede resultat, en passende beskyttelse af fiskebestanden mod overfiskning. Dette skyldtes, dels at der som nævnt kræves enstemighed til alle ændringer af én gang vedtagne bestemmelser, dels at den ikke omfatter andre beskyttelsesforanstaltninger end fastsættelse af maskestørrelser og mindstemål for visse fiskearter. Der fremkom da også samtidig med konventionens ikrafttræden fra flere sider ønske om ændringer i denne, og den britiske regering påtog sig på grundlag af forhandlingerne i kommissionen at udarbejde et udkast til en revideret konvention.

Dette udkast såvel som flere senere udarbejdede har været behandlet på uformelle møder mellem de lande, der har tiltrådt den nugældende konvention, og på grundlag af disse drøftelser blev udarbejdet et endeligt udkast, der efter indbydelse fra den britiske regering blev drøftet på en officiel konference i London i dagene 20.-24. januar 1959 mellem repræsentanter fra 14 lande, nemlig Belgien, Danmark, Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland, Irland, Island, Nederlandene, Norge, Polen, Portugal, Spanien, Sovjetunionen, Storbritannien og Sverige.

Som resultat af denne konference blev en ny konvention vedtaget enstemmigt den 24. januar 1959 og underskrevet af samtlige deltagerlande. (Konventionen er vedføjet).

I samtlige ovennævnte uformelle møder såvel som

i den endelige officielle konference har de danske fiskerierorganisationer og repræsentanter for det færøske landsstyre været repræsenteret. Endvidere deltog udenrigsministeriets rådgiver i folkeret i den officielle konference.

Den nye konvention adskiller sig på en række områder fra den eksisterende. Heraf skal fremhæves følgende:

Konventionsområdet udvides betydeligt, således at det nu går fra Barentshavet i øst, omfattende dette hav, til Grønland mod vest og her kommer til at grænse op til området for den eksisterende konvention angående fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav. Mod syd går konventionsområdet til Gibraltar, men omfatter ikke Middelhavet. For de danske farvande sker der ingen ændring af konventionsområdet.

I erkendelse af, at ikke helt de samme interesser gør sig gældende i hele dette store område, er det fastsat, at dette skal opdeles i tre i bilaget nærmere angivne underområder med hver sit specielle underudvalg, der skal følge fiskeriets udvikling i underområdet og komme med indstillinger til hovedkommissionen. Grænserne for underområderne kan ændres ved kommissionens enstemmige beslutning.

De foranstaltninger, der ifølge den nye konvention kan gennemføres til beskyttelse af fiskebestanden og til rationel udnyttelse af denne, er væsentlig mere omfattende end de, der er nævnt i den nugældende konvention, og kan iværksættes for alle fiskearter.

Ifølge artikel 7 drejer det sig om følgende:

- a. Regulering af maskestørrelser.
- b. Regulering af mindstemål for fisk.
- c. Fastsættelse af fredningsperioder.
- d. Oprettelse af fredede områder.
- e. Andre reguleringer af fiskeredskaber end maskestørrelsen.
- f. Foranstaltninger til forøgelse af havets rigdomskilder, f. eks. ved kunstig udklækning eller omplantning af yngel fra et område til et andet.

Der må dog samtidig gøres opmærksom på, at kommissionen kun kan vedtage henstillinger angående disse foranstaltninger, og vedtagelse heraf skal ske med mindst to tredjedele flertal. Sådanne henstillinger bliver da bindende for medlemslandene, medmindre disse udtrykkeligt protesterer inden 90 dage efter, at vedtagelsen er meddelt dem.